

Реабцентри чи пастки? Як не натрапити на шахраїв

Ігор був звичайним хлопцем. Мав свої плани, мрії... Та життя вносить свої корективи. Компанія підштовхнула до алкоголю, згодом до наркотиків. Парубок пішов з дому, покинув батьків.

Ігор – колишній пацієнт реабілітаційного центру: “Не хватало общения с ребятами со школы. Я хотел быть в их компании”.

Одна чарка на свята, потім ще одна. “Я всього лише спробую... Після одного разу нічого поганого не станеться”. А далі знову і знову. Потрапити на гачок дуже легко, а звільнитися самотужки буває малоімовірно. У лівової частки майбутніх алкоголіків і наркоманів перша спроба походить від цікавості та, головне, особистого прикладу авторитетних дорослих із оточення підлітка.

Юрій Бондаренко – лікар-нарколог, головний лікар медичного центру “Ангелія”: “Половина людей, половина пацієнтів, половина дітей, підлітків, взагалі – це головна причина. “Просто спробувати, як це?” І зазвичай їм пропонують це близькі, знайомі, друзі”.

Як правило, шкільний досвід згадується, коли молода людина проходить через важкі часи. Нервова напруга стає другим приводом набути залежність. Людина не бачить іншого виходу із ситуації, ніж топити біду в алкоголі. Це п’ята частина залежних. Також у зону ризику потрапляють ті, хто має спадкову схильність.

Юрій Бондаренко – лікар-нарколог, головний лікар медичного центру “Ангелія”: “Головний симптом уживання алкоголю чи наркотиків – це друзі. Тобто середовище, в якому знаходиться людина – дитина, підліток, молода людина – це найбільша зона ризику. Тому головне – це друзі. Тобто [батькам слід] звернутися, подивитися, звернути свою увагу на дітей, які

оточують твою дитину”.

Щоб подолати хімічну залежність, потрібно визнати, що така проблема є. Лікування від залежності потребує комплексного підходу та кваліфікованої медичної допомоги, а не заговорів і ворожок. Потрібно звернутися до лікаря, який тверезо оцінить ситуацію та призначить правильне лікування. Процес справжнього звільнення від залежності досить довгий та складний. Він поєднує фізичну, моральну та духовну допомогу хворому.

Юрій Бондаренко – лікар-нарколог, головний лікар медичного центру “Ангелія”: “Серцевина цієї програми – це визнати своє безсилля перед речовиною, перед залежністю і віддати своє життя Богу”.

Для допомоги хімічно залежним існують реабілітаційні центри. Це спеціальні заклади, куди людина приїздить добровільно і перебуває там протягом декількох місяців. Батьки Ігоря не полишили надії врятувати сина. Батько запропонував Ігорю поїхати до звичайного реабілітаційного центру. Після курсу лікування хлопець повернувся до старих звичок. Це буває, бо мотивація до тверезого життя в ураженому мозку не завжди формується швидко. Тоді сім'я вирішила звернутися до християнського центру. Тут залежних лікували, використовуючи не тільки медичні прийоми, але й навчали духовним принципам життя. Учили будувати самооцінку, гідність, смисл життя.

Ігор – колишній пацієнт реабілітаційного центру: “Там был уклон больше к Богу. Я уверен, что это именно Бог помог мне выбратся. Потому что это был для меня огромный опыт – как перестать употреблять наркотики. И сигареты я там тоже бросил”.

Зараз хлопець вступив в Український гуманітарний інститут та веде активне життя без залежностей. Та бувають і випадки, коли родичі залежної особи хочуть швидко позбутися проблеми, яка нерідко починалася з них самих і визрівала роками. І платять підозрілим закладам, які силоміць забирають залежного родича з

оселі замовників такої, так би сказати, послуги, й утримують його в закритому приміщенні. Людей, змучених алкогольними дебошами і щезанням домашніх речей, можна зрозуміти. Їм здається, що, примусово доправлена до реабцентру, їхня рідна людина одумається й перестане вживати отруту. Однак у такого підходу є два серйозні недоліки. Лікувати від залежності силоміць, по-перше, протизаконно, по-друге, неефективно. Існують лише три причини, згідно із законодавством, коли людина потребує примусового лікування: намагання вчинити самогубство, загроза життю інших та хронічні психічні хвороби за наявності небезпечних ускладнень. Примусово відправити до лікарні таку людину можуть тільки після рішення суду. В Україні існує декілька реабілітаційних центрів, заснованих адвентистами сьомого дня. Наприклад, у столиці хімічно залежний може звернутися по допомогу до медичного центру “Ангелія”. Тут йому нададуть консультацію, а також призначать потрібне лікування.

Юрій Бондаренко – лікар-нарколог, головний лікар медичного центру “Ангелія”: “Ми працюємо по стандартних міжнародних методах. Є методика, є стандарти. Перший етап – це консультація, другий етап – це детокс, тобто очищення організму від проблемних речовин і їхніх наслідків. Третій етап – це реабілітація або амбулаторна, або стаціонарна. Четвертий – це робота із сім’єю”.

Щоб пізніше не повернутися до залежного життя, людина потребує нових, оздоровлених стосунків з рідними, близькими. А також тверезого оточення, яке б постійно мотивувало її до здорового життя. Потребує нових цілей, занять, захоплень, способів відпочинку, проведення вільного часу. Для мільйонів алкоголіків і наркоманів джерелом нової надії стає міцна віра в Бога і товариство віруючих людей, для яких повна тверезість є не лише нормою життя, а й релігійним принципом. Життя без залежностей – це реальність. Майже кожна українська сім’я має залежних родичів. Сьогодні оголосіть війну повільній смерті своїх рідних. Зверніться до фахового спеціаліста за

консультацією. Дуже часто, якщо не завжди, змінене ставлення родини здатне спонукати залежну людину наважитися попросити про допомогу. Тверезого життя вам!

**Інна Сокольська, Костянтин Анікеєв, Віктор Кармазенюк, Київ,
“Вісті надії”**